

Георги Василев
Сказание за Акрония

Близко 1500 години бяха изминали от началото на търсенето на Кристала на тъгата, дата съвпадаща и с датата на създаването му. Но този ден не е донесъл никому добро, единствено злочестия. Сказанията и легендите, описващи създаването му, датират от най – дълбока древност. Малцина са онези, които помнят деня, в който прокобата била изречена и бил създаден Кристалът. По времето на втория век от началото на новото летоброене, владетел на цялата земя бил Амистан, внук на Акрон Велики – най – прославен и могъщ сред владетелите на Земното кралство. По времето на Амистан, владетел на цяла Акрония (земята, наречена на името на Акрон Велики) всичко било в разцвет. Горите били по – зелени от всякога, птичките пеели по – весело и бодро, от когато и да било, реколтата била просто невероятна, огромни количества от плодове и зеленчуци били събрани, както и всякакви житни класове. Всеки живеел в разкош и се чувствал като цар в дома си. Хората не се лишавали от нищо. Но покрай цялото това великолепиe, те забравили нещо много важно, онова което било отговорно за цялото това изобилие. Те забравили своята Богиня. Именно тя отредила хората да са щастливи и доволни, а в отплата получила забрава. Опиянени от даровете на природата, мислейки се за господари на съдбите си, хората забравили култа към единствената си и върховна богиня – Яграма. Разгневена, Яграма за първи път слязла на земята, в образа на млада жена. Отредила, че след толкова радост и веселие, следва тъга. И така, тя създала от морските вълни един кристал. В диаметър бил дълъг 3 см, основата с форма на осмоъгълник. Височината му била 10 см. Излъчвал светлосиня светлина, а той самият бил с морскосин цвят. Но, макар да бил несравнимо красив, той не носил в себе си нищо добро, а напротив – злочестия за цяла Акрония. Яграма го занесла в двора на Амистан, там тя се появила в цялото си величие и пред всички разкрила защо е дошла. Показала и Кристала. В този момент Яграма изрекла тежкото си наказание. В Кристала тя била вложила тъга и злочестия, беди и несгоди. Този Кристал щяла да скрие някъде из Акрония. И ако до 1500 години хората не успеели да го намерят, то те щели да бъдат обречени на вечна тъмнина и нещастие. А докато този срок минавал, слънцето постоянно щяло да се скрива все по – рано и по – рано, земята щяла да става по – неплодна, песента в горите щяла да замлъква. Тогава Яграма изчезнала, с нея изчезнал и Кристалът. Така Яграма наказала хората, за дето я забравили.

Бавно минавали годините. Акрония постепенно замръзвала.

Реколтата ставала по – бедна, земята малко, по – малко потъвала в мрака. Много крале седнали на трона, много походи били организирани... Но Кристалът на тъгата (както бил наречен в последствие) така и не бил намерен. По всичко личало, че това е краят на Акрония. Ако слънцето се скриело, това значело сигурна смърт за хората и всичко живо, тъй като никой не може да живее без светлина. Всички били изгубили надежда. Оставало една година до края на педнадесетвековния срок, Слънцето вече се появявало само за час. Напразно хората отправяли молитви към Яграма. Тя нямало да прояви благосклонност, за тези 1500 год. гневът и дори не се бил намалил... Но един ден, през пролетта на 1499 година от началото на Великото Търсене, Кристалът най – сетне бил открит. Случаен минувач го намерил в ръката на умрял воин. Минувачът бил привлечен от светлината на творението Божие, тъй като в тази тъмнина тя била още по – ярка. Около трупа на мъртвия воин имало разпръснати мечове, щитове и счупени стрели, никакви други трупове. Във врата на самия воин била забита стрела. Но къде той бил намерил кристала и защо убийците му не са го взели, това останало в тайна. Минувачът (селянин, връщаш се към родното си село, след оглед на околността) взел Кристала със себе си. Няграмало човек в Акрония, който да не знаел за Кристала, тъй като той бил виновен за злочестията на земята. След една седмица, селянинът вече бил в двора на крал Уорн (последен, преди слънцето отново да се изкачи на небето). Уорн веднага познал Кристала, защото много негови описания и рисунки на очевидци, били запазени в кралската библиотека. След като Кристала бил у него, Уорн не си губил времето. Събрал съвет, за да се реши какво да се прави оттук нататък с Кристала. На съвета дошли мъдрци от цяля Акрония. Повечето изразили песимизъм, защото Кристалът бил открит, а слънцето все още не се показвало.

– Явно с това задачата ни не свършва – изправил се да говори крал Уорн – Явно е трябвало не само да го намерим, но и да го унищожим. Завинаги да изчезне от Акрония. Трудно ще бъде забравен, защото педнадесет века са прекалено много време на мъка и тъга.

Всички се съгласили с мнението на крал Уорн. Кристалът трябвало да бъде унищожен. Но кой щял да се натовари с това тежко бреме да унищожи Кристал, носещ в себе си цялото нещастие на света ? А и как можело да се унищожи? Някои предложили да го хвърлят в бездънна Яграма, други да го заровят под земята, трети да го унищожат в

бушуващия огън. Тогава се намесил Камталион Калаелен, най – стар от всички. Никой не знаел на колко години е, но знаели, че присъствал в мига, когато Яграма се явила в двора на Амистан. Камталион отхвърлил всички предложения. Ако кристалът бъде току – така унищожен, нямало да има никаква полза. Той трябвало да бъде отнесен някъде, където ще се намира в покой, някъде, където човешки крак няма да стъпи. Това място било необятното море. Камталион припомнил, че Кристалът е създаден именно от морските вълни и морската вода щяла да бъде най – подходящото място. Всички се съгласили с мъдреца. По – добре Кристалът да бъде отнесен в покой, отколкото унищожен. На другия ден в двора се явило едно момче, може би на осемнадесет години. То било сирак. Казало, че иска да изпълни задачата, да отнесе Кристала навътре в морето. Отначало Уорн не бил съгласен. Не можел да повери на едно (все още невръстно) момче толкова важна мисия, може би най – важната в историята на Акрония. Но след като премислил, склонил. Все пак един млад мъж, щял да се справи по – добре от стар воин. Още на другия ден всичко било готово. Кристалът бил мушнат в кожена торбичка, която скривала ярката му светлина. Малка лодка чакала на брега на морето, защото никой, способен да управлява кораб, не искал да поема тази мисия. На брега се били струпали множество селяни, мъдреци и членове на кралския двор. Кралят целунал момчето, на име Гилдор, и му пожелал успех, а Камталион го посъветвал да влезе навътре в морето и тогава да пусне Кристала. Гилдор се качил в лодката и отплавал. След около минута – две се скрил от погледа на събралото се множество, тъй като фенерите, които били донесени, осветявали само крайбрежната част от морето. На Гилдор фенер не бил даден, защото за тези педнадесет века, никой не знаел какви създания са се родили в дълбините на морето, а светлината на фенер би ги раздразнила. Доста време минало. Всички стояли и чакали със затаен дъх чудото да се случи. Повечето губели вече надежда, явно това бил краят на Акрония. Изведнъж малка синя точка привлякла зрението на Камталион. Той се провикнал: „Гилдор е извадил Кристала“. Всички се размърдали, малцина успели да видят точката, по-неже не всички били надарени с добро зрение. След секунди тя изчезнала и морето от черно, придобило ярко светлосин цвят. Сякаш Кристалът прелял светлината си в него. Всички били заслепени. Мигновено светлината се разпръснала и покрила цяла Акрония. Токова било светло, че хората не можели да се раличат един от друг. За секунда всичко утихнало и събралите се на морето забелязали изкачващото се на небето слънце. Всички ликовали – тъмнината вече я нямало, Акрония била спасена.

Но май единствено Камталион забелязал, че от лодката и от Гилдор няма и следа. Те били изчезнали, както било изчезнало и проклятието. Сто години празненствата и веселието не спряли, били издигнати множество църкви и храмове, култът към Яграма бил възстановен. Но струвало ли си е? Струвало ли си е да бъде погубен един млад, човешки живот, в замяна на спасението на Акрония? Да, определено си е струвало.

КРАЙ

© Георги Василев

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/299>]